

[Harald Nielsen.]

om, hvad man gennem den landbrugsfaglige forskning havde fundet frem til, som nu kunne tages i praktisk brug. Det var bl. a. en af de ting, jeg var lidt ked af i den højtærede ministers redegørelse, at ikke selve undervisningen blev nævnt. Det er jo udmærket at have et fjernsyn, der beskæftiger sig med reportage og udsendelse af skuespil og måske andre opgaver af kulturel art, børnetimer o. s. v., men jeg mener, navnlig efter hvad der er fortalt mig om den måde, hvorpå man bruger fjernsynet i undervisningens tjeneste i Amerika, at her ligger der et meget stort felt at tage op, og jeg vil gerne spørge, om det nu ikke er tanken, når man nu går fra forsøgsstadiet over til et egentligt fjernsyn, at man også straks vil begynde at bruge det i undervisningens tjeneste. Altså, rigtigt brugt — og det kan som sagt misbruges ligesom alt andet, vi har af tekniske midler — er fjernsynet noget, som vi også hjerhjemme i høj grad må interessere os for, og som vi naturligvis må følge med i.

Men selvom man erkender dette, og det gør vi fuldt ud fra venstres side, følger jo ikke deraf, at det er ligegyldigt, hvordan man går frem, og hvor hurtigt man går frem. Sagen har nemlig også, således som den højtærede undervisningsminister i sin tale var inde på og gav oplysninger om, en økonomisk side, og det har jo altid været vor opgave i venstre også at stille det kedelige spørgsmål, hvad man på dette område har råd til, hvilke investeringer vi kan tillade os, uden at det går ud over investeringer på andre områder. Den højtærede minister gav jo nok en redegørelse for, hvor mange nye licensbetalere der ville komme til, efterhånden som tiden skred frem, og oplyste, hvad det ville indbringe i penge, idet man derigennem skulle kunne dække driften og betale af på den gæld, man havde stiftet ved fjernsynets oprettelse. Men ved siden af dette er der spørgsmålet med de mange fjernsynsmodtagere, som er ret kostbare, og som kræver en finansiering. Her er der også et investeringsspørgsmål, og man kan nok spørge sig selv, om det, vi har allerhårdtest brug for i øjeblikket, er at gå så stærkt frem på dette område. Det blev mig ikke helt klart af den højtærede undervisningsministers redegørelse, om der ikke også trods alt, når det kom til stykket, var

et valutaproblem gemt her. Vi har en eksport af fjernsynsapparater, men et fjernsyn kræver også en import af materialer til bygning af apparaterne o. s. v., og det blev mig ikke klart, hvordan det egentlig lå med dette valutaproblem. Man kunne måske endnu gøre andre indvendinger med hensyn til den økonomiske side af sagen og mene, at disse spørgsmål måtte nøjere gennemdrøftes, inden man tager sin endelige stilling.

Men så kommer vi til spørgsmålet om licensforhøjelsen. Med hensyn til denne — som jo skal muliggøre finansieringen af fjernsynet — er det således, at spørgsmålet afgøres af undervisningsministeren efter indstilling af radiorådet og med finansudvalgets godkendelse. Folketinget — eller, som det hed, dengang dette blev vedtaget: rigsdagen — har her på en måde sat sig selv ud af spillet og delegeret sin myndighed til finansudvalget. Derfor kunne man jo sige, at det er noget, vi her i og for sig ikke kan blande os i, det må få sin endelige afgørelse oppe i finansudvalget. Jeg skal ikke gøre særlige bemærkninger om forhøjelsen udover den ene, at det kan nok se lidt mærkeligt ud, at det kun er licensen for de almindelige lyttere, der skal forhøjes, medens fjernsynslicensen skal forblive uændret. Hvis det havde været venstre og konservative, der havde foreslået noget sådant, ville det i hvert fald ikke have forbavset mig, om man fra socialdemokratisk side havde sagt, at vi tog fra de fattige og gav til de rige; nu er det altså de andre, der foreslår det, og så får det vel lov at passere. Jeg synes rent umiddelbart, at selvom fjernsynslytterne i forvejen betaler mere i licens end de almindelige lyttere, ser det en lille smule mærkeligt ud, at deres licens slet ikke skal berøres, endskønt det dog er dem, der først og fremmest får fordel af, at man nu går til en udvidelse af fjernsynet, således at man får flere udsendelser, end man har fået tidligere.

Men som sagt, licensafgørelsen træffes oppe i finansudvalget. Det er et spørgsmål, om det er rigtigt, om vi ikke bør ændre det i radioloven, når vi nu har den til behandling i et særligt udvalg, og det er også et spørgsmål, om der ikke bør ske visse ændringer med hensyn til de oplysninger, vi her i folketinget får om radiofoniens øko-